

[Arne Melchior]

Facit er også, at der i dag er en meget betydelig politisk stabilitet her i landet, og dette er for CD meget afgørende. Det har vist sig, at der i det grumset sammensatte Folketing, som det blev kaldt i starten, har kunnet brygges en tilforladelig, stærk drik, som befolkningen udmærket kan tage til sig. Den politiske og den økonomiske balance er godt nok hårfin, men regeringen holder tungen lige i munden og går målbevidst frem på det smalle grundlag, vælgerne nu engang har givet den.

Regeringen har fastholdt sin økonomiske målsætning, og jeg vil gerne erindre om, at det lovforslag, vi i dag diskuterer, finanslovsforslaget, er og skal være et budget, det er altså en forudsigtelse om noget, der aldrig kan komme til at passe nøjagtigt.

Jeg skal minde om, at indeværende års budget, finansloven for 1987, forventede et underskud her i 1987 på 4 mia. kr., men de nyeste meldinger tyder på, at der bliver et overskud på ca. 2 mia. kr.

1988-finansloven opererer med det beskedne underskud på 2½ mia. kr., altså mindre, end der var budgetteret med for 1987, og udviklingen kan meget vel komme til at vise, at skønnet atter en gang har været en kende pessimistisk. Det er nok ikke dumt at budgettere sådan, at der også til næste år vil være mindst balance eller overskud. Dette giver absolut mange point til regeringen, herunder ikke mindst til finansministeren, fordi det er ham, der skal være den faste figur for at få dette til at lykkes.

Vi har altså balance på budgettet, og dette er sket med social ansvarlighed. Såvel i går som i dag, ja, som næsten hver dag, hører vi om nedskæringer for de svagtstillede. Jeg skal give den oplysning, at en pensionist i Danmark i 1981 til rådighed havde 50 pct. af den købekraft, som en gennemsnits-LO-arbejder havde samme år. Dette tal var i 1986 steget til 60 pct., altså en 20 pct.s forøgelse målt på den ene måde, eller 10 pct.s indhentning af det forspring, den erhvervsaktive borger havde i samme år. Her kan man vel tale om fordelingspolitik ført under denne regering, som afgjort har været i favør af dem, der har mindst og derfor har det sværest.

Derfor vil jeg stemple al tale om sociale nedskæringer – hr. Svend Auken svang sig endda op til at tale noget om, at det var baseret på en forkert ideologi – som modbevist af kendsgerningerne.

Tilbage til balancen på vort regnskab. Ved regeringens tiltræden satte den sig som mål – den lovede ikke, for det kan man ikke – at der skulle være balance på valutaregnskabet, altså vort regnskab med udlandet, i 1988, og at der skulle være balance på finansloven i 1990. Det er gået så at sige modsat, men ikke nødvendigvis af den grund ringere. Balancen på det hjemlige regnskab, altså på statsregnskabet, var opnået allerede 5 år før det var stillet i udsigt. Til gengæld halter vi som bekendt noget bagefter med balancen på det internationale regnskab, på valutabalancen. Dette kan jo udtrykkes med det gamle motto: »Hvad udad tabes, må indad vindes«. Vi har altså ikke formået at rette op udad, men des bedre gjort det indad.

Så langt så godt, men det er åbenbart for enhver – og det fremgik for øvrigt meget stærkt af statsministerens åbningstale i oktober – at det store underskud på det internationale regnskab ikke kan fortsætte. Her må jeg hævde, at det er hele befolkningen, der er skyld i, at det ikke går bedre. Det er ikke regeringen, det er ikke stat, amter og kommuner især og slet ikke alene, der bruger for meget, det er faktisk hvermand. Det er hver enkelt familie eller i hvert fald de 90 pct. af borgerne, af familierne her i landet, der bruger for meget og bruger det – og det er det, jeg vil understrege – forkert.

Jeg var forleden dag i et stormagasin for at købe nogle varer inden for tekstilsektoren. Jeg kiggede mig om inden for det fremlagte udvalg og så, at noget var fra Sverige, noget var fra Tyskland, noget var fra Schweiz, noget var fra Frankrig, og så var der selvfølgelig en del fra de fjernøstlige lande. Dér sagde jeg til damen, der ekspederede mig: Har vi slet ikke noget dansk? Vi eksporterer jo tekstil for milliarder, så der må da være andre end os, der synes, at det, vi fremstiller, er brugbart. Har I slet ikke noget? Så førte hun mig hen til en disk, hvor jeg kunne finde det, jeg søgte, af dansk fabrikat. Da hun pakkede varen ind til mig, sagde hun: Det er mærkeligt; nu har jeg ekspederet i mange år, men jeg har aldrig hørt et spørgsmål som Deres før. Jeg har aldrig hørt nogen kunde, der har interesseret sig for, om den vare, vedkommende var i færd med at købe, var produceret her i landet.

Det er her, jeg vil ind med medskylden. Hvis vi borgere var os en lille smule mere bevidst, hvor let det er for os at gøre noget både for va-